

Arrest

nr. 78 311 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 december 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 december 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, wordt op 30 december 2011 aangetroffen op de luchthaven van Zaventem.

Op 30 december 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Dit is de bestreden beslissing:

“(...)

REDENEN VAN DE BESLISSING

(...)

- artikel 7, eerste lid, 1 °: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum

(...)

- artikel 7, eerste lid, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of S.A., - Attaché geacht de openbare orde van het land te kunnen schaden ; Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een ongeldig document PV nr.: BR.55.FW.111612/2011 van de politie van Zaventem.

(...)

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Lichtenstein, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden :

Kan met eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor het gebruik van een ongeldig document, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

(...)

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden en hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Abidjan.

(...).”

Op 6 januari 2012 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Een geplande repatriëring op 8 januari 2012 wordt geannuleerd.

Op 11 januari 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Tevens wordt een beslissing genomen tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Op 13 januari 2012 wordt de asielaanvraag van verzoeker overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van Mens

Verzoeker kan onder geen beding terugkeren naar zijn thuisland Ivoorkust. Hij is immer gevlucht uit dit land aangezien hij wordt bedreigd met zijn leven / en of folteringen door de rebellen die vechten tegen president Gbagbo. Hoewel verzoeker a politiek is, staat hij op de zwarte lijst van de rebellen aangezien zijn grootmoeder bij wie hij verbleef de president steunde.

Verzoeker is immers danig getraumatiseerd door hetgeen in zijn thuisland is gebeurd.

(a) Zo is hij tijdens de oorlog in zijn land in 2002 aangevallen geweest en het slachtoffer geweest van een machete inslag op zijn hoofd. Deze inslag bezorgt verzoeker blijvende migraine en psychologische schade:

(b) Verzoeker zijn moeder is reeds lang overleden en zijn vader is vermoord geweest tijdens de oorlog: Hoewel zijn vader deel uitmaakte van de rebellen die vochten tegen het regeringsleger, zou hij toch door de rebellen zijn omgebracht; Dit gegeven maakte dat zijn enige levende familielid, zijnde zijn grootmoeder langs vader zijde de steun aan de rebellen introk en voortaan sympathiseerde met de troepen van president Gbagbo.

(c) Tijdens de burgeroorlog in 2010 is verzoeker meermaals opgejaagd en met de dood bedreigd door de rebellen vanwege zijn associatie met zijn grootmoeder bij wie hij verbleef: (Zo is bv het huis waarin hij verbleef inbrand gestoken, gelukkig zonder slachtoffers;)

(d) Verzoeker is daarop met gevaar voor eigen leven gevlucht en heeft ondertussen geen enkel contact meer met zijn grootmoeder voor wie hij nu het ergste vreest (STUK4):

Verzoeker zijn verhaal is een perfecte weerspiegeling van hetgeen verscheidene mensenrechtenorganisaties al jaren aan klagen. Zo heeft Amnesty international over het feit dat zowel de leden van president Gbagbo als die van voormalig president Ouattara zich schuldig maken aan oorlogsmisdaden (zie bv <http://www.aivl.be/nieuws/ivoorkust-beide-partijen-schuldig-aan-oorlogsmisdaden/36558>)

Zo heeft Human Rights Watch het over de 100den doden die reeds gevallen zijn in het conflict tussen de beide aanhangers van de huidige en voormalige president (zie bv [http://www.hrw.org /search/apachesolr_search/ivor//^20coast](http://www.hrw.org/search/apachesolr_search/ivor//^20coast))

Verzoeker wenst dan ook in Europa asiel aan te vragen en heeft dit dan ook inmiddels voor de eerste maal gedaan in een veilig land als België (zie boven)

Verzoeker zal naar aanleiding van zijn asielaanvraag bewijzen voor leggen van zowel zijn medisch trauma voor wat betreft de machete inslag als zijn vervolging door de rebellen in zijn thuisland.

Dat de bestreden beslissing dan ook spreekt over "Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerste volgende vlucht met bestemming Abidjan" schendt op 2 manieren het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Ten eerste is het duidelijk dat België bij een gedwongen terugkeer zich schuldig maakt aan 2 basis rechten die verzoeker krachtens het Europees Verdrag worden toegekend miskend. Zo heeft iedereen een recht op leven (artikel 2) en geldt er een verbod op mensonterende behandelingen (artikel 3). Het is duidelijk dat verzoeker op een vlucht richting Abidjan zetten en hem terugsturen naar zijn land in burgeroorlog, alwaar hij persoonlijk voor zijn leven dient te vrezen, een schending uitmaakt van de vermelde artikels. België stuurt verzoeker als het ware 'de dood in'.

Ten tweede heeft verzoeker asiel aangevraagd in België, Deze procedure is thans lopende en bij een gebeurlijke positieve beslissing kan verzoeker legaal in België verblijven. Het heeft dan ook geen zin om hem dan ook voortijdig terug te sturen naar zijn thuisland enerzijds en hem gedurende de procedure op te sluiten in het centrum anderzijds. Verzoeker heeft een zwaar trauma opgelopen in de oorlog in zijn thuisland en een opsluiting in een gesloten centrum waar de faciliteiten voor oorlogsslachtoffers onvoldoende geschikt. Het verblijf in het gesloten centrum maakt dan ook een inbreuk op dat zelfde artikel 3 van het EVRM. In de plaats daarvan dient verzoeker te worden overgebracht naar een open centrum en psychologische en medische begeleiding te verkrijgen. (Verzoeker maakt tevens voorbehoud voor een procedure bij de Raadkamer tot vrijlating)

Zo heeft het Europees Hof België als meermaals veroordeeld voor het langdurig plaatsen van asielzoekers in gesloten centra

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekers beschouwingen inzake de vermeende schending van artikel 2 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) zuiver hypothetisch zijn. Het loutere feit dat verzoeker beweert dat de gemachtigde hem door middel van de bestreden beslissing "de dood instuurt" volstaat niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

De beslissing schendt dan ook het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mensen dat direct werking heeft in België, meer bepaald artikel 2 en 3.

Het eerste en enige middel is gegrond."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekers beschouwingen inzake de vermeende schending van artikel 2 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), zuiver hypothetisch zijn. Het loutere feit dat verzoeker beweert dat de gemachtigde hem door middel van de bestreden beslissing "de dood instuurt", volstaat niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

Inzake de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM merkt de verwerende partij op dat aan dit verdragsvoorschrift is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, dat de verwerende partij de uit deze artikelen voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied. Voorafgaand aan het tot stand komen van de bestreden beslissing had verzoeker op geen enkel ogenblik aangegeven gevlucht te zijn uit zijn land van herkomst, evenmin dat hij daar bedreigd zou worden door de rebellen.

Ten overvloede laat de verwerende partij gelden dat onder folteringen in de zin van artikel 3 van het EVRM wordt begrepen "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht". Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van artikel 3 van het EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. *In casu* is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Het loutere feit dat verzoeker beweert dat hij in het land van herkomst wordt bedreigd met folteringen of de dood, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat dit artikel kan worden geschonden, volstaat op zich niet.

In zoverre verzoeker kritiek levert op zijn vrijheidsberoving, laat de verwerende partij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ingevolge artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet niet bevoegd is om kennis te nemen van de vordering in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot vrijheidsberoving.

De verwerende partij laat nog gelden dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op rechtspraak betreffende de langdurige plaatsing van asielzoekers in gesloten asielcentra, vermits verzoeker pas sedert 30 december 2011 is opgesloten. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de door hem aangehaalde rechtspraak van toepassing is op zijn specifieke situatie.

In zover het verzoekers bedoeling zou zijn om aan de hand van zijn betoog zijn verblijfssituatie door de Raad te laten heronderzoeken, merkt de verwerende partij op dat dit niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris terecht oordeelde dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. De door de gemachtigde gedane vaststellingen volstaan om de beslissing te schragen.

In zover verzoeker zich beroept op zijn asielaanvraag van 6 januari 2012 laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing reeds op 30 december 2011 is getroffen, zodat de gemachtigde geen rekening kon houden met de asielaanvraag die pas naderhand werd ingediend. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen.

2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari

2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij in zijn land van herkomst op de zwarte lijst staat van de rebellen en dreigt vermoord te worden. Hij wijst erop dat hij in Europa asiel wenste aan te vragen en dit inmiddels gedaan heeft in België.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker deze elementen niet ter kennis heeft gebracht van het bestuur op 30 december 2011, hij vermeldde enkel dat hij politieke problemen zou hebben in zijn thuisland en dat hij zijn vriendin wilde vervoegen in Frankrijk.

Alleszins blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker op 6 januari 2012 asiel heeft aangevraagd in België en dat daarom de repatriëring voorzien op 8 januari 2012 werd afgelast. Nu verzoeker asiel heeft aangevraagd, zal hij niet van het grondgebied worden verwijderd gedurende het onderzoek van zijn asielaanvraag. Artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luidt immers als volgt:

“§ 2. - De vreemdeling die binnen het Rijk een asielaanvraag heeft ingediend bij een van de in artikel 71/2, § 2, aangewezen overheden, en die overeenkomstig artikel 74/6, § 1bis, van de wet, in een bepaalde plaats wordt vastgehouden, ontvangt kennisgeving van deze beslissing door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 39bis. In dit geval ontvangt de betrokkene, overeenkomstig artikel 52/3, § 2, van de wet, eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies.”

Verzoeker wordt sinds zijn asielaanvraag vastgehouden op grond van artikel 74/6, § 1bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 52/3, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2. In de in artikel 74/6, § 1bis, bedoelde gevallen beslist de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. In het in artikel 50ter bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde eveneens onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot het grondgebied en dat hij wordt teruggedreven. Deze beslissingen worden betekend op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden.”

Uit de gezamenlijke lezing van voormelde bepalingen blijkt dat een bevel niet uitvoerbaar is zolang de asielaanvraag van verzoeker niet werd behandeld. De bevoegde instanties zullen oordelen over zijn relaas inzake de problemen in zijn land van herkomst. Verzoeker put de schending van artikel 3 van het EVRM uit zijn nakende verwijdering van het grondgebied omwille van het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 december 2011. Gelet op de later ingediende asielaanvraag van verzoeker en het feit dat er tijdens de behandeling daarvan geen verwijderingsmaatregel kan worden uitgevoerd, dient te worden vastgesteld dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij het middel. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan niet worden uitgevoerd. Er is bijgevolg geen schending van artikel 3 van het EVRM, evenmin als een schending van artikel 2 van het EVRM, dat het recht op leven inhoudt.

Waar verzoeker nog eens afzonderlijk verwijst naar zijn op 6 januari 2012 ingediende asielaanvraag en in dit verband aanvoert dat het *“dan ook geen zin (heeft) om hem dan ook voortijdig terug te sturen naar zijn thuisland enerzijds en hem gedurende de procedure op te sluiten in het centrum anderzijds”*, wijst de Raad erop dat, zoals hierboven werd uiteengezet, verzoeker door zijn asielaanvraag van 6 januari 2012 niet zal worden verwijderd van het grondgebied als gevolg van het bevel van 30 december 2011. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing had verzoeker echter nog geen asielaanvraag ingediend, zodat de gemachtigde geen rekening kon houden met deze asielaanvraag. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Waar verzoeker verwijst naar de beslissing tot vrijheidsberoving en *“het langdurig plaatsen van asielzoekers in gesloten centra”*, dient erop te worden gewezen dat ingevolge artikel 71, tweede lid van de vreemdelingenwet een maatregel tot vasthouding enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden. De Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in zoverre de nietigverklaring zou worden gevraagd van de beslissing tot vasthouding nadat de noodzakelijkheid van terugleiding naar de grens werd vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET